

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.214/2022/10.
A felperes:	felperes felperes címe
A felperes képviselője:	felszámoló, felszámolóbiztos felszámolóbiztos felperesi képviselő címe által képviselt felperesi képviselő felperesi jogi képviselő címe
Az alperes:	alperes alperes címe
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	alperesi érdekelt alperesi érdekelt címe
Az alperesi érdekelt képviselője:	alperesi érdekelt képviselője (alperesi érdekelt képviselőjének címe eljáró ügyvéd: eljáró ügyvéd)
A per tárgya:	energiaügyben indult közigazgatási jogvita (H 1721/2021)
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 103.K.705.044/2021/20. számú végzésével kijavított 103.K.705.044/2021/19. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 48.000 (negyvennyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes által 124/2012. számon kiadott működési engedéllyel rendelkező város területén távhőszolgáltatói tevékenység ellátására. város Megyei Jogú Város Polgármestere 2021. május 10-én tájékoztatta alperest, hogy a városi távhőellátó közművek üzemeltetésére, működtetésére felperessel megkötött szerződését 2021. június 30-ai hatállyal felmondta, erről 410/2021. (IV.30) számon határozatot hozott. Az alperes a tájékoztatás alapján hivatalból eljárást indított, amelyben a kialakult helyzetet a távhőellátásban bekövetkező jelentős zavar megelőzése érdekében abból a szempontból vizsgálta, hogy a felmondás következményeként miként lesz biztosított a városi távhőfelhasználók ellátása 2021. június 30-át követően. Az alperes a TFAFO/183/2021. ügyiratszámú eljárásban a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (továbbiakban: Tszt.) 20.§ (4) bekezdése alapján a H 1578/2021. számú határozatával 2021. július 1-től más engedélyest, az távhőtermelő és Szolgáltató Zártkörűen Működő Részvénytársaságot (rövidített elnevezése: távhőtermelő) jelölt ki; továbbá a TFAFO/141/2021. ügyiratszámú eljárásban a H 1579/2021. számú határozatával felperes távhőszolgáltatói működési engedélyét a Tszt. 4.§ (1) bekezdés a) pont ae) alpontja és a Tszt. 20.§ (2) bekezdése alapján visszavonta. Utóbbi eljárásban a felperes ügyféli jogokat gyakorolt, és a határozattal szemben megtámadási pert indított (Fővárosi Törvényszék 103.K.704.451/2021.). Az alperes a TFAFO/318/2021. ügyiratszámú eljárásban a H 1720/2021. számú határozatával az távhőtermelő engedélyét hivatalból visszavonta, mivel a kijelölt engedélyes a távhőszolgáltatói tevékenységet az eszközökhöz történő hozzáférés hiányában nem tudta megkezdni, majd a TFAFO/143/2021. ügyiratszámú eljárásban az alperesi érdekelt (továbbiakban: érdekelt) ügyféli bevonását követően a Tszt. 20.§ (4) bekezdése alapján a H 1721/2021.számú határozatával 2021. július 1-től (továbbiakban: Átadási határnap) az alperesi érdekeltet jelölte ki új távhőszolgáltatói működési engedélyesnek városban. A határozat II.1.- II. 12. pontjaiban meghatározta a kijelölt engedélyes jogait és kötelezettségeit.

Kereset és védírat

[2] A felperes az alperes honlapjáról 2021. július 28. napján megismert H 1721/2021. számú határozat bírósági felülvizsgálata iránt keresetet nyújtott be és a határozat megsemmisítését kérte. Keresetének indokolása szerint a határozat sérti a tisztességes eljáráshoz és ügyféli joggyakorláshoz való jogát, valamint azon jogos érdekét, hogy a közigazgatási hatalmat képviselő alperessel szemben valós és érdemi jogorvoslatban részesüljön. A Kp. 17.§ a) pontja a perindításra jogosultság általános kritériumaként a jog vagy jogos érdek közvetlen érintettségét szabja meg, összhangban az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (továbbiakban: Ákr.) 10.§ (1) bekezdésének általános ügyfélfogásával, és szélesebb körű vizsgálati kötelezettséget kíván, mert az Ákr. 10.§ (2) bekezdése alapján szűkített ügyfélfogalom megállapítására külön törvényben már

nincs mód {3278/2019.(XI.5.) AB határozat, Indokolás [50], 3258/2020. (V.21) AB határozat, Indokolás [16]}. A H 1579/2021. számú határozatot megelőző eljárás és határozat duplikálja a TFAFO/141/2021. ügyszámon indult eljárást, mivel annak tárgya ugyanazon kérelemre, város Megyei Jogú Város Polgármesterének levelére indult, egy és ugyanaz, ekként pedig a keresetösségi jog megilleti. Párhuzamos eljárásokról azonban valóban nem lehet szó, mivel a keresettel támadott határozatot megelőző eljárást ügyfél hiányában folytatta le alperes, ügyfél csak és kizárólag ő (felperes) lehetett volna, ügyféli tájékoztatására azonban nem került sor. Az alperes az eljárás olyan jellegű duplikálásával, hogy abból épphogy az ügyfelet hagyta ki, maga kívánta előállítani azt a tényleges állapotot, hogy jogsértő döntései következményeként az eredeti jogszerű állapot már nem kerülhet helyreállításra. Alperes maga is tisztában volt azzal, hogy a támadott határozat érinti jogát és jogos érdekét, ezért 2021. augusztus 2. napján „Felszólítás” elnevezésű levélben megküldte számára a két döntést, és „felszólította” az abban való együttműködésre, azonban ügyféli jogok nélkül. Alperes azért hozta meg a nyilvánvalóan jogsértő határozatát, mert a jogorvoslat elmaradásáról város Megyei Jogú Város Polgármesterével és az alperesi érdekelttel megállapodott, őt meg szándékosan mellőzte. A törvénysértés már önmagából a határozatból is nyilvánvaló, nem csupán abból, hogy 2021. július 23. napján állítja egy olyan szervezetről, akit addig alkalmatlannak minősített, hogy 2021. július 1. napjától szolgáltat, de abból is, hogy nem engedélyest jelölt ki a szolgáltatás végzésére [Tsz. 20. § (4) bekezdés, 3. § c) pont]. Az alperesi érdekelt nem engedélyes, költségvetésében az ellátáshoz fedezet nincs, távhőeszközzel nem rendelkezik, így értehetetlen, hogy mi a kijelölés indoka. A határozat olyan törvényességi fogyatékossgal is bír, ami alapján semmissége megállapítható, ugyanis az eljárásba nem vonták be, az eljárás megindításáról nem értesítették, a határozatot számára nem kézbesítették [Ákr. 123.§ (1) bekezdés g) pont]. A határozat továbbá semmisségét eredményező súlyos eljárási fogyatékossgal is szenved [Ákr. 123. § (1) bekezdés h) pont]. A Kúria Kf.II.37.841/2019/10. számú döntésével már állást foglalt alperes részéről vizsgálandó körülményeket illetően, kimondta, hogy a tényleges birtoklás, a vagyonhoz való hozzáférés, a személyi felételek, a munkáltatói jogok, valamint a tulajdoni jogok objektív tények alapján történő vizsgálata alapján kell döntést hozni. Alperes az ismert tényekkel szemben hozta meg döntéseit, azoknak sem jogi, sem ténybeli legitimitása nincs. A határozat épp ellenkezőleg cselekszik, mint amit a Kúria ilyen esetek elbírálására alperes számára előírt. Jogsértő abban is, hogy túlterjeszkedik hatáskörén és a szolgáltatási díj jogosultsága vonatkozásában foglal el álláspontot (határozat II.5.), ráadásul visszamenőleg, továbbá a döntés végrehajthatatlan, valós végrehajtása több számveteli és adójogszabály sérelmét vetné fel. Az alperes megsértette az Ákr. 2.§ (1) bekezdését, (2) bekezdés a) pontját, 5.§ (1) bekezdését és (2) bekezdés a) pontját, 6.§ (3) bekezdését, 99.§-át, 101.§ (1) bekezdés a) pontját, 104.§ (4) bekezdését, 123.§ (1) bekezdés g) és h) pontját, a Tsz. 4.§ (1) bekezdés e) pontját, 4.§ (2)-(3) bekezdését, 20.§ (1) bekezdés a) pontját, a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény végrehajtásáról szóló 157/2005. (VIII. 15.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Tsz. Vhr.) 2.§-át, a Tsz. 20.§ (4) bekezdését.

[3] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen a keresetösségi jog hiánya, másodlagosan a kereset érdemi megalapozatlansága okán. Álláspontja szerint a per tárgyát képező új távhőszolgáltató kijelölése tárgyú határozat felperes számára keresetösségi jogot nem teremt, mivel felperes távhőszolgáltatói működési engedélyét - mely eljárásban a felperes ügyfél volt -, a H 1579/2021. számú határozatával visszavonta, így felperes 2021. július 1-től már nem rendelkezik engedéllyel és a tevékenység jogszerű folytatására sem jogosult. E tényhelyzetre figyelemmel felperes állításával ellentétben a perbeli határozat felperes jogát vagy jogos érdekét közvetlenül nem érinti. Az új engedélyes

kijelölése iránti eljárás egy másik eljárás, mely felperestől különböző ügyféllel folyt, és felperes számára teljesen közömbös, hogy mely szervezet a kijelölt távhőszolgáltató. A perbeli határozat kapcsán a felperest csupán a jogosulti körben bekövetkezett változásról értesítette, és felhívta az együttműködésre egyszerű tájékoztató levélben. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely kijelölés esetén a korábbi engedélyes számára lehetőséget vagy bármilyen jogosultságot biztosítana a kijelölt engedélyes megválasztására, így a kijelölést tartalmazó döntés vonatkozásában nem állhat fenn jogsérelem. A felperes által hivatkozott anyagi jogi jogszabálysértések körében kifejtette, hogy a Tszt. 20.§ (4) bekezdésének utolsó fordulata lehetővé teszi, hogy az alperes más engedélyest is kijelölhet, mely magában foglalja annak lehetőségét, hogy magával a kijelöléssel, mint jogi aktussal létrehozott engedélyesi státuszba kerülő legyen más engedélyesként kijelölve. Nincs a Tszt.-ben, sem a Tszt. Vhr-ben olyan jogszabályi rendelkezés, amely a kijelölt engedélyes vonatkozásában előírásokat fogalmazna meg. A Kúria Kf.II.37.841/2019/10. számú döntése nem kijelölés tárgyában keletkezett, ugyanakkor egyértelmű iránymutatást adott arra, hogy az üzemeltetési szerződés felmondását, mint tényt kell elfogadnia, így jelen esetben a felmondás tényére tekintettel kialakult helyzetet kellett értékelni a távhőellátás zavartalan biztosíthatósága szempontjából. Habár a perbeli eljárást és a felperessel szemben az engedély visszavonására vezető eljárást egyidőben indította meg, ez nem jelentett duplikálást, nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely az eljárások párhuzamos lefolytatását tiltaná. Nem tekinthető jogszerűtlennek, ha külön hatósági eljárásban dönt a visszavonásról és ügyfélnek csak az érintett engedélyest tekinti. A határozata az Ákr.123. § (1) bekezdés g) és h) pontjai alapján nem semmis.

[4] Az érdekelt az alperes pernyertességét támogatta és a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a felperes által a Székesfehérvári Törvényszék előtt indított polgári perben a 26.G.40.042/2021/7. számú ideiglenes intézkedésről rendelkező végzést a Győri Ítéltábla a Gpkf.II.25.467/2021/2. számú végzésével megváltoztatta és a kérelmet jogerősen elutasította, majd felperes ismételt előterjesztett ideiglenes intézkedés iránti kérelmét a Székesfehérvári Törvényszék a 26.G.40.072/2021/45. számú végzésével elutasította, melyet a fellebbezés folytán eljáró Győri Ítéltábla Gpkf.II.25.104/2022/4. számú végzésével helybenhagyott. Ugyanezen perben a Veszprémi Törvényszék az eljárást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.)190. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel megszüntette. A tényleges birtokhelyzet tekintetében szolgáltatást nyújtó és a fogyasztókkal szerződéses kapcsolatban álló félnek az érdekelt minősül.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[6] Indokolása [15] - [27] pontja szerint a keresetösségi jog anyagi jogi kérdés, mely a felperesnek a vitában való érdekeltiségére vonatkozik, így a jogvita érdemében bírálendő el, hiánya a kereset ítélettel való elutasítását eredményezi. A keresetösségi jogot csak a jogviszony (az érdekeltség) vagy a törvényi (jogszabályi) felhatalmazás alapozza, illetve alapozhatja meg (BH1991.107.), és amennyiben a közigazgatási határozat több ügyfélre vonatkozóan tartalmaz rendelkezést, kizárólag a saját érdekeltiségre vonatkozó közvetlen érdekeltégi körben áll fenn a keresetösségi jog (Kúria Kfv.V.35.716/2013/9.), a nem a saját

határozatrészek megtámadására nincs törvényes lehetőség, másrészt el kell határolni a Kp. 17.§ a) pontjában szabályozott perindítási jogtól. A keresetőségi jogot ezért mind a semmisségi, mind az érdemi kereseti hivatkozások tekintetében vizsgálni szükséges. Megállapította, hogy a távhőszolgáltatói engedélyes kijelölésére jogszabály nem nevesít olyan személyt, akit ügyfélnek kell tekinteni, ezért az Ákr. 10.§ (2) bekezdése nem volt figyelembe vehető. Alperes a védiratában áttekintette az általa lefolytatott kapcsolódó eljárásokat; a perben vizsgált határozat a Tszt. 20.§ (4) bekezdésében foglalt ellátásbiztonság érdekében szükségesnek tartott, hivatalból megindított eljárás eredménye. Alperes a hivatalból indított eljárásban maga határozhatta meg, hogy kit tekint ügyfélnek, aki a kijelölni szándékozott engedélyes kell legyen. Az eljárásban egyedüli ügyfélként az alperesi érdekelt vett részt, miután alperes a szolgáltatott adatok alapján úgy látta, hogy az érdekelt távhőszolgáltatásra engedélyesként jogszerűen kijelölhető. A felperesnek működési engedélye visszavonását követően joga, illetve jogos érdeke nem fűződhetett ahhoz, hogy az alperes kit kíván kijelölni; jogsértést nem követett el az alperes, amikor a felperest az eljárásába ügyfélként nem vonta be, ezen az alapon a határozat semmisségét megállapítani nem lehet. Az ügyféli minőség kapcsán nem volt jelentősége a keresetben felhozott polgári jogi előzményeknek, az alperes egyéb előadásainak, a felperes személyes, illetve gazdasági sérelmeinek és alaptalanul állította, hogy az alperes jogainak csorbítása céljából hagyta ki az eljárásból, mint ügyfelet; miután felperest az alperesnek ügyfélként bevonni nem kellett és alaptalan volt az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontja szerinti semmisségi okra történő hivatkozás, alaptalanul hivatkozott a felperes a határozat kézbesítése elmaradásának hiányára és az iratbetekintés elmaradására is.

[7] Azon vizsgálat kapcsán, hogy van-e a felperesnek olyan joga vagy jogos érdeke, amelyet az alperesi határozat keresettel érintett rendelkezései közvetlenül sértenek, megállapította, hogy a felperes nem rendelkezik távhőszolgáltatói engedéllyel, mert azt korábban visszavonták és nincs olyan jogi norma sem, mely alapján felperesnek az alperes e hatásköréhez kapcsolódóan véleményezési, illetve együttdöntési jogosultsága lenne; az érdekelt távhőszolgáltatáshoz szükséges személyi és tárgyi feltételeinek megléte vagy hiánya a felperesnek jogot, kötelezettséget nem keletkeztet, ezért az érdekelt távhőszolgáltatásra való alkalmasságának vitatására felperes nem jogosult. Felperes saját gazdasági érdekének védelme nem minősíthető közvetlen jogos érdeknek (EBH2004.1100), emiatt felperes alaptalanul hivatkozott a keresetőségi joga megalapozásához egyebek mellett a polgári jogvitára, az alperes különböző eljárásaira. Összességében megállapította, hogy a felperesnek az érdekelt kijelölésével összefüggésben nincs közvetlen joga, illetve jogos érdeke, mely a keresetőségi jogát megalapozná. A határozat II.5 pontjában foglalt előírás az új szolgáltatói engedélyes kijelöléséhez szorosan kapcsoló rendelkezés, így ebben is a keresetőségi jog hiánya állapítható meg, ugyanígy a keresetőségi jog hiánya miatt nem kellett vizsgálni, hogy a sérelmezett rendelkezéssel az alperes a hatáskörét túllépte-e, sérült-e az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontja. Az Ákr. 123. (1) bekezdés h) pontja alapján fennálló semmisségi ok körében felperes a határozat végrehajthatatlanságára utalt, azonban nem jelölt meg olyan lényeges eljárási jogszabálysértést, amit a törvény semmisségi oknak minősít, az ügy érdeméhez kapcsolódó vizsgálatra pedig a felperesnek keresetőségi joga nincs, így a határozat végrehajthatatlanságára történő hivatkozás sem volt vizsgálható érdemben.

[8] Az ítélet rendelkező részét a Fővárosi Törvényszék a 20. sorszámú végzésével „Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye” szövegrész tekintetében a perorvoslati jogra vonatkozóan kijavította, annak megfelelően a felperes fellebbezéssel élt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresetnek megfelelő megváltoztatását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte. Megsértett jogszabályként az Ákr. 2.§ (1) bekezdését, 2.§ (2) bekezdés a) pontját, 5.§ (1) bekezdését és (2) bekezdés a) pontját, 6.§ (3) bekezdését, 99.§-át, 101.§ (1) bekezdés a) pontját, 104.§ (4) bekezdését, a Tszt. 4.§ (1) bekezdés c) pontját, 4.§ (2) és (3) bekezdését, 16.§ (2) bekezdését, 20.§ (1) bekezdés a) pontját, (2) és (4) bekezdését, a Tszt. Vhr. 2.§-át, az Alaptörvény V. cikkét, XIII. cikkét és a Nemzetközi Energia Chartát jelölte meg. Állította, hogy az ítélet [26]-[27] pontjának megállapítása téves és az Alaptörvénnyel szemben áll. Alperes a Tszt. 16.§ (2) bekezdését figyelmen kívül hagyta, helytelen megállapítást tett a határozat II. 5 pontjában írtakra is. Nincs általános felhatalmazás, ami azt mondaná ki, hogy a magántulajdon csak addig élvez védelmet, amíg az alperesnek nincs útban és alperes maga volna mindennemű korlátok és határok nélkül a közérdek objektív letéteményese. Amikor a vagyontárgyait beszerezte, beruházott, senki sem említette számára, hogy az csak addig az övé, amíg alperes jónak látja. Sőt ezen beruházások banki hitelekkel történtek, a bankok sem úgy adtak hitelt, hogy ilyenre kitértek volna. Az alperes csak törvényes hatáskörét gyakorolva, azon belül jogosult a közérdeket figyelembe venni, a közérdekhez sem a tulajdonjogot, sem a dolog használatát nem jogosult igazítani, hanem a meglévő tulajdoni helyzetet alapul véve kell a közérdeket kiszolgálni. Ezért nem annak van jelentősége, hogy le van-e írva, hogy birtokról, tulajdonról rendelkezik-e a határozat vagy sem, hanem hogy egy nyilvánvaló feltétel nem fennálló [Tszt. 16.§ (2) bekezdés]. Azt kellett volna vizsgálni az engedélyezési eljárásban, hogy az eszközök valóban az üzemeltetésbe kerültek-e az érdekeltnek, tehát valóban szerzett-e erre jogcímet. Ennek hiánya miatt kétségtelen, hogy őt a távhőszolgáltatáshoz nélkülözhetetlen eszközök tulajdonjogára figyelemmel ügyféli jog illette meg, mivel az „üzemeltetésbe adás” körülményeit illetően a vagyon tulajdonosa nyilatkozatának különös jelentősége van. Előadta, hogy a távhőszolgáltatói engedélyét elvonó határozatot a Fővárosi Törvényszék 103.K.704.451/2021/16. számú ítélettel 2022. május 10.-én megsemmisítette, ekként távhőszolgáltatói engedélye újra él, és mint engedélyesnek vagyonától függetlenül is jogi érdeke fűződik a perbeli határozat megtámadásához, az engedélyét elvonó döntés megsemmisítésével közvetlen érdeke áll fenn a kijelölt döntés visszavonására, sőt abból szükségszerűen következik is. Az engedély kiadásának feltétele, hogy az adott vagyontárgy vonatkozásában a polgári jog által elismert valamilyen jogcímen az érdekelt annak használatára jogosult legyen, tehát azt a tulajdonos az üzemeltetésbe adja. Ingyenes átadásra kötelezés nem létezik Magyarországon még közérdekből sem, alperesnek nincs joga korlátozni a vagyonát. Az ítélet a tényeket akarja kikerülni azzal, hogy nem biztosít ügyféli jogállást, mert a határozat ilyenről nem rendelkezik. Egyrészt látható, hogy a tényleges végrehajtás mégis erre vezet, másrészt azért is jogsértő a határozat, mert az engedély azon feltétele nem valósult meg, hogy az üzemeltetésbe adás megtörtént volna. Az ítélet azon rendelkezése, mely az együttműködési kötelezettségre felhívást akként értékeli, hogy az még nem jelenti azt, hogy reá nézve rendelkezést tartalmaz, értelmezhetetlen.

[10] Kereseti érvelésével egyezően utalt arra, hogy a Kp. megalkotásával a perindításra jogosultak körét illetően egyértelmű fogalmi változások történtek, ugyanakkor a saját jog vagy jogos érdek érintettségén alapuló perindítási követelmény változatlan. A jog vagy jogos érdek elhatárolása kapcsán pedig inkább elméleti megfontolások állnak rendelkezésre. Ezek kiindulópontja, hogy a jog esetében valakinek a saját jogát vagy kötelezettségét állapítja meg a határozat, míg a jogos érdek alapján vett érintettséghez elegendő a határozat kihatása (Kovács András György Piacszabályozás és jogorvoslat HVG-Oracle, Budapest, 2012.,140. oldal). A jogos érdek fogalmának kialakult egy tágabb és egy

szűkebb értelmezési kerete is, tágabb értelemben a méltánylást érdemlő szóösszetételnek feleltethető meg. Utalt a BH2001. 44 számú döntésre és a 2/2004. közigazgatási jogegységi határozatra is. Az ítélet ügyfélként bevonásának elmaradására vonatkozó indokolása tekintetében hivatkozott az 1/2011. (V.9.) KK véleményre és a korábbi eljárási rezsim alapján kialakult bírói gyakorlatra (Kúria Kfv.37.070/2016/7., Kfv.38.014/2016/7.), továbbá arra, hogy a Kúria által kifejtett elvi tétel szerint az Alaptörvény XIV. cikkely (1) bekezdésén nyugvó tisztességes hatósági ügyintézéshez való jog megköveteli, hogy az ügyfél gyakorolhassa ügy megismerési és ügy előbbre-viteli jogosultságait. Erre akkor van lehetőség, ha tudomást szerez a hatósági eljárás megindításáról, annak tárgyáról. Ha az eljárás hivatalbóli megindításáról szóló értesítés elmaradása, az ügy tárgya megítélésének hiánya megfosztotta az ügyfelet a hatósági eljárási cselekményekről való tudomásszerzéstől, az azokon való részvételtől, olyan nyilatkozatok, bizonyítási indítványok megtételétől, amelyek ismeretében az elsőfokú hatóság érdemben másképp döntött volna, úgy a hatóság mulasztása az ügyféli jogok gyakorlásának korlátozása miatt jogsértést eredményez. Az ügyféli jogok gyakorlásának szükségtelen és aránytalan korlátozása révén az érdemi döntés tartalmának befolyásolása olyan lényeges eljárásjogi hiba, amely az eljárás egészét teszi jogsértővé, sérti a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot indokolja a hatósági eljárás megismétlését. Az Ákr. 123.§ (1) bekezdés g) pontja nem önmagában az eljárás megindításáról szóló értesítés mellőzését szankcionálja, de az ügyfél teljes mellőzése az eljárásból vezethet semmisségre. Alperes duplikálta a TFAFO/141/2021. számú eljárást, öt keresetőségi jog illeti.

[11] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint felperes a fellebbezésében nem mutatta be, hogy az Ákr. közigazgatási eljárásra vonatkozó alapelvi rendelkezéseit az elsőfokú ítélet miként sértette meg, a tisztességes hatósági eljárás sérelmére történtő hivatkozás önmagában nem alapozza meg az ítélet jogszabálysértését. Nem világos, sőt fogalmilag is kizárt, hogy az elsőfokú bíróság miként tudta az Ákr. 99.§, 101.§ (1) bekezdés a) pontját, 104.§ (4) bekezdését megsérteni. Arra sem ad felperes magyarázatot a fellebbezésében, hogy az ítélet miként sérti a Tszt. 4.§ (1) bekezdés e) pontját. Ugyancsak alaptalan a Tszt. 4.§ (2)-(3) bekezdésének sérelme is, mert a perbeli határozatban kijelölés történt, így fogalmilag kizárt a hivatal ellenőrzési feladatai kapcsán a jogsértés. Nem áll fenn jogsértés a Tszt. 16.§ (2) bekezdés vonatkozásában sem, mely joghely kérelem alapján induló eljárás vonatkozásában szabályoz, a perbeli határozat azonban hivatalból indult kijelölés tárgyában született. Érthetetlen, hogy az elsőfokú ítélet mivel sértette meg felperes által hivatkozott Tszt. 20.§ (1) bekezdés a) pontját és (2) illetve (4) bekezdését, mivel a törvényi rendelkezések az engedély visszavonása körében és nem a kijelölés körében szabályoznak. A Tszt. Vhr. 2.§ sérelme fogalmilag is kizárt, mivel sem az elsőfokú ítélet, sem a perbeli határozat bírságról nem rendelkezik. A felperes végül hivatkozik az Alaptörvény V. cikk és XIII. cikk, valamint a Nemzetközi Energia Charta sérelmére is, de azt, hogy az ítélet ezeket milyen módon, melyik rendelkezésével, illetve pontosan miben sértette, a fellebbezésből nem derül ki, ráadásul felperes a keresetében sem az Alaptörvény sem a Nemzetközi Energia Charta sérelmére nem hivatkozott. Összességében felperes fellebbezése alkalmatlan az általa állított, de kizárólag a jogszabályhely megjelölésének szintjén maradó jogszabálysértések alátámasztására, teljesen irreleváns jogszabályhelyek megjelölésével nem tudja cáfolni az elsőfokú ítélet jogszerűségét. Az elsőfokú ítélet a helyesen megállapított tényállásból okszerű következtetésre jutott, miszerint felperesnek nincs keresetőségi joga. Az ítélet [19] pontjától logikusan felépítve ad magyarázatot arra, hogy a felperesi hivatkozás miért nem teremti meg a közvetlen jog vagy jogos érdek sérelmét. Helyesen vezeti le az elsőfokú bíróság, hogy nincs jogszabály által megnevezett ügyfél az adott ügytípusra, téves a felperes azon érvelése, hogy a kijelölést

hatósági ellenőrzés körében kellett volna lefolytatnia. Felperes a keresetében és a fellebbezésében is figyelmen kívül hagyta, hogy a perbeli határozat a korábbi kijelölés visszavonása következtében került meghozatalra. Jogszerűen állapította meg az ítélet [21]-[23] pontjaiban, hogy nem volt szükség az eljárásban további ügyfél bevonására, és a felperesnek, mint korábbi működési engedélyesnek nincs olyan joga vagy jogos érdeke, mely a kijelölés vonatkozásában részére véleményadási vagy együttdöntési jogkört biztosítana. Mindezekre figyelemmel nem volt jelentősége felperes által hivatkozott egyéb döntéseknek, személyes, illetve gazdasági jellegű sérelmeinek. Helyesen értelmezte az elsőfokú bíróság a perbeli határozat II.5 pontját is a keresetösségi jog vonatkozásában, a gazdasági érdek nem minősíthető közvetlen jogi érdeknek. A keresetösségi jogot megalapozó közvetlen érintettség arra figyelemmel sem áll fenn, hogy a perbeli határozat meghozatalakor és a kereset benyújtásának időpontjában felperes már nem rendelkezett engedéllyel. E tényen nem változtat felperes fellebbezésének 11. pontjában hivatkozott ítélet sem. A hivatkozott ítélet több okból nem releváns: nem változtat az üzemeltetési szerződés felmondásán, a perbeli közigazgatási határozat jogszerűsége szempontjából utólagos esemény és más jogalapon álló döntés.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[12] A fellebbezés alaptalan.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül, a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson elbírálv. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak felperes keresete alapján azt kellett hivatalból is vizsgálnia, hogy a támadott határozatból fakadóan felperes jogának vagy jogos érdekének közvetlen sérelme megállapítható-e, azaz fennáll-e keresetösségi joga. A Kúria Kfv.II.38.029/2018/3., Kfv.II.38.094/2017/5. (BHGY K-KJ-2019-40) számú ítéleteiben is megtestesülő egységes bírói gyakorlat szerint a keresetösségi jog kérdését hivatalból kell vizsgálni. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltáblának a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva minden kérdést megelőzően a keresetösségi jog hiányára alapított elsőfokú ítélet megállapításai helytállóságáról kellett döntenie.

[14] A Fővárosi Ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy az ügyféli jog, a perindítási vagy keresetindítási jog, illetőleg a keresetösségi jog, bár szorosan egymásból fakadó, mégsem összemosható jogfogalmak. A Kp. 16.§ (1) bekezdése alapján a perben fél az lehet, akit a polgári jog vagy a közigazgatási jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek, továbbá az a közigazgatási szerv, amely önálló közigazgatási feladat- és hatáskörrel rendelkezik. A Kp. 17.§ a) pontja szerint a per megindítására jogosult az, akinek jogát vagy jogos érdekét a közigazgatási tevékenység közvetlenül érinti. Az elsőfokú bíróság helytállóan különítette el az előbbieken szabályozott perindítási, más néven keresetindítási jogot a keresetösségi jogtól. Helytállóan fejtette ki az ítélet [16] pontjában, hogy a keresetösségi jog hiányának a kérdése nem tévesztendő össze a perindítási jog hiányával, amelyet a Kp.48.§ (1) bekezdés c) pontja szabályoz, utóbbi esetben a keresetlevél visszautasításának van helye. Következik ez abból, hogy a közigazgatási per megindítása iránti kereseti kérelmet csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő, másrészt a keresetindítási

jog nem eredményezi automatikusan a keresetösségi jog fennálltát, vagyis azt, hogy az adott közigazgatási tevékenység vagy annak meghatározott eleme(i) a felperes jogát vagy jogos érdekét közvetlenül érinti. A keresetösségi jog fennállásának a megállapítása a jogvita érdemére tartozó kérdés, és annak hiányában a kereset érdemi elutasításának van helye (Kúria Kfv.III.37.398/2021/6.). A keresetösségi jog azt az érdekeltiséget fejezi ki, ami a fél és a per tárgya közötti közvetlen érintettséget feltételez, vagyis egy az anyagi jog alapján fennálló közvetlen jogi kapcsolatot a hatósági döntés és a felperesi jogi helyzet között. A jogi érdeksérelmet, a keresetben megfogalmazott igényérvényesítéséhez fűződő közvetlen jogi érintettséget a felperesnek kell bizonyítania. A keresetösségi jog vizsgálatakor a közigazgatási bíróságnak a szubjektív jogvédelmi igények érvényesítése mellett a jogvita jellegéhez mérten az objektív jogvédelmi szempontokra, így adott esetben a közérdekre is figyelemmel kell lenni annak érdekében, hogy jogértelmezése ne vezessen valamely Alaptörvényben biztosított jog sérelmére, vagy a közigazgatási szerv hatáskörének korlátozására. A keresetösségi jog tehát azt az érdekeltiséget fejezi ki, amely a fél és a per tárgya közötti közvetlen érdekeltiséget feltételez, vagyis egy az anyagi jog által fennálló közvetlen jogi kapcsolatot a hatósági döntés és a felperes jogi helyzete között, amit a felperesnek kell bizonyítania (Kúria Kfv.III.37.978/2020/6.).

[15] Közigazgatási perben a keresetösségi jog fennállásához önmagában nem elég a fél esetleges ügyféli státusza. A keresetösségi joghoz szükséges, hogy a fél által érvényesített alanyi jog vagy jogos érdek és a kifogásolt jogsértés között közvetlen kapcsolat álljon fenn. Miként a Kúria a Kfv.III.37.12/2018/4. számú döntésének [70] pontjában elvi élel mutatott rá a perindítási jog és a keresetösségi jog elhatárolása kapcsán; *„A perbeli legitimáció fogalmát gyakran még a jogirodalomban is felváltva használják e két említett jog (egyik vagy másik) szinonimájaként, azaz gyakran keverik (mint egyébként jelen periratokban is látható). Emiatt rámutat a Kúria, hogy a perindítási jog lényege (ami jelen ügyben a még alkalmazandó régi Pp. 327.§ (1) bekezdés a) és b) pontjához kötődik), hogy létezik a félnek valamely kérdésben olyan joga vagy jogos érdeke, amely tekintetében érintettség, azaz „feltételelesen” jogsérelem érheti. Ez a szoros értelemben vett „perbeli legitimáció”. Ehhez képest a keresetösségi jog (igényérvényesítési jog) tartalma az, hogy a fél által érvényesített alanyi jog vagy jogos érdek és a kifogásolt tényleges jogsértés között a közvetlen kapcsolat fenn is áll, azaz a felperes a pernyertesség igényével léphet fel az alperessel szemben. A lényeget nagyon jól visszaadó jogirodalmi megfogalmazás szerint tehát amíg a perindítási jog egy jogszabályi rendelkezés alapján meghatározható perbeli helyzet, addig a keresetösségi jog egy konkrét érdekeltiségi viszony”.* A közigazgatási eljárásban fennálló ügyfélképeség tehát a perindítási jogot alapozhatja meg, ugyanakkor a keresetösségi jog meglétéhez ennél több kell, önmagában a korábbi ügyféli minőség, a határozat meghozatalakor felperes korábbi (visszavont) engedélyesi pozíciója ehhez nem elég.

[16] Az Ákr. 10.§ (1) bekezdése szerint ügyfél az a természetes vagy jogi személy, egyéb szervezet, akinek (amelynek) jogát vagy jogos érdekét az ügy közvetlenül érinti, akire (amelyre) nézve a hatósági nyilvántartás adatot tartalmaz, vagy akit (amelyet) hatósági ellenőrzés alá vontak. A 10.§ (2) bekezdése szerint törvény vagy kormányrendelet meghatározott ügyfajtákban megállapíthatja azon személyek és szervezetek körét, akik (amelyek) a jogszabály erejénél fogva ügyfélnek minősülnek. Amíg tehát az Ákr. 10.§ (1) bekezdése a jogviszony szerint a jog vagy jogos érdek közvetlen sérelmének vizsgálatát kívánja meg, addig az Ákr. 10.§ (2) bekezdése az *ex lege* ügyfelek körét határozza meg. Az irányadó bírói gyakorlat szerint valakinek a jogát, jogos érdekét az ügy akkor érinti közvetlenül, ha nyilvánvaló érdekeltisége fűződik az egyébként másra vonatkozó jog vagy kötelezettség hatóság általi megállapításához, illetve annak tartalmához. Az érintettséget mindig az ügy egyedi körülményei határozzák meg, és a közigazgatási határozattal összefüggésben kell fennállnia (Kúria Kfv.IV.38.166/2018/5.).

[17] Az adott ágazati szabályozás keretei között a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalról szóló 2013. évi XXII. törvény (a továbbiakban: MEKH tv.) 5/B.§ (3) bekezdése kimondja, hogy a hivatal hatáskörébe tartozó hatósági eljárásokban – törvény vagy az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusának eltérő rendelkezése hiányában – közvetlenül érintett: a) a hivatal felügyelete alá tartozó természetes személy, jogi személy vagy egyéb szervezet, akire vagy amelyre nézve a hivatal jogot vagy kötelezettséget állapít meg; b) akit a hivatal ellenőrzése során vagy panaszeljáráásban vizsgálat alá von, illetve adatszolgáltatásra kötelez; c) aki jogszabály alapján arra jogosultként kérelmet nyújt be. Releváns azonban, miként az elsőfokú ítélet [20] pontja is rögzítette, hogy az alperes hivatalból indított eljárásban több közigazgatási cselekményt, határozatot hozott; felperes távhőszolgáltatói engedélyét visszavonta, majd más engedélyest jelölt ki, majd annak az engedélyét is visszavonta és egy újabb engedélyest jelölt ki, és ezen utolsó kijelölő határozat képezte a perbeli jogvita tárgyát. Nem volt vitatott, hogy az alperes a felperes távhőszolgáltatói engedélyének visszavonása tárgyában felperest ügyfélként vonta be, az azt követő további eljárásokban (más engedélyes kijelölése, engedélyének visszavonása, majd az újabb engedélyes kijelölése), így a perbeli eljárásban a felperest ügyfélként nem vonta be. A felperesnek, mint volt engedélyesnek, a másra vonatkozó jogot vagy kötelezettséget megállapító hatósági határozat kapcsán ügyféli státuszra nem elég hivatkozni, ehhez az irányadó joggyakorlat szerint szükséges, hogy a felperes az azt megalapozó közvetlen érdeksérelmét, jogsérelmét igazolni tudja. E vonatkozásban arra alaptalanul hivatkozott felperes, hogy hatósági ellenőrzési eljárást folytatott volna le az alperes, amely ügyféli minőségét megalapozza, mivel a TFAFO/143-17/2021, H1721/2021 számú, az érdekeltet távhőszolgáltatói tevékenység végzésére kijelölő határozat kapcsán a Tszt. 20.§ (4) bekezdése szerinti eljárásban hatósági ellenőrzés nem történt, a tényleges birtokhelyzet tekintetében pedig a Székesfehérvári Törvényszék 26.G.40.072/2021/7. számú végzése jogerő hiányában nem fejtett ki olyan joghatást, amit alperesnek figyelembe kellett volna venni. Felperes azon kifogása, hogy alperes 2021. augusztus 2. napján „*Felszólítás*” elnevezésű levélben a támadott határozat kapcsán felszólította felperest az abban való együttműködésre, ügyféli jogot számára nem biztosít, csupán a kijelölt engedélyes jogai és kötelezettségei körében értelmezhető, erre az elsőfokú bíróság helytálló megállapítást tett.

[18] A Kúria a Kfv.III.37.351/2017/8. számú ítéletének [15] pontjában elvi élel mutatott rá, hogy alperesnek nincs hatásköre a szerződésből eredő jogvita eldöntésére, a vitából csupán azon tényre szorítkozhatott, amelyek a távhőellátás biztonságát érintették, irreleváns, hogy a felperes vitatja-e a felmondás jogszerűségét, hogy támadta-e keresettel. Az ítélet [25] pontjában elvi élel mondta ki azt is, hogy a Tszt. 20.§-ának rendelkezései a működési engedély visszavonására, a távhőellátás fenntartására vonatkozó cím alatt olyan szabályokat tartalmaznak, amelyek nemcsak a felhasználóknak/fogyasztóknak a Tszt. preambulumban deklarált védelmét, hanem a távhőszolgáltatás engedélyesének érdekeit is szolgálják. Ebből a szempontból a fogyasztó és az engedélyes biztonsága közötti kapcsolat is kimutatható annyiban, amennyiben a hatóságnak a működési engedély kapcsán kifejtett kiszámítható, időszerű, ezeken keresztül jogszerű tevékenysége valamennyi engedélyes számára megadja a stabil jogi működés kereteit, ezzel a lehetőséget a fogyasztók kiegyensúlyozott kiszolgáltatására. A Tszt. a működési engedély visszavonását tehát csak bizonyos feltételek fennállása esetén teszi lehetővé. Ilyenkor azonban még arra is lehetőséget ad, 2016. július 1-től pedig kötelezően előírja, hogy az engedély visszavonása esetén az alperes a volt engedélyest a folyamatos és biztonságos távhőszolgáltatáshoz szükséges eszközeinek térítés ellenében való átadása mellett egyes számviteli bizonylatainak az új szolgáltató rendelkezésére bocsátására is kötelezze. Mindebből következően helytelen felperesnek az üzemeltetésbe adás jogcíme, a birtokra, mint ügyféli jogát megalapozó körülményekre hivatkozása. Az elsőfokú bíróság az ítélet [26] pontjában helytállóan

rögzítette, hogy a határozat II.5. pontjában foglalt előírás az új szolgáltatói engedélyes kijelöléséhez kapcsolódó rendelkezés, amely az érdekelt kijelölésétől nem választható el, annak megfelelően a preambulumból levezethető célok figyelembevételével valamennyi szereplő ellátásbiztonsághoz fűződő olyan neutrális érdekét szolgáló rendelkezés, amelyhez egyéni érdeksérelem nem kapcsolható. A Kúria Kf.II.37.841/2019/10. számú ítéletében is megerősítette, hogy közömbös az alperesi határozat jogszerűsége megítélésénél, hogy egy polgári bíróság miként dönt a szerződés felmondása jogszerűsége kérdésében (Indokolás [27]). Így vagyontárgyakon fennálló tulajdonjog, vagy a dolog használata, azokon fennálló bármilyen jogcím vagy annak hiánya irreleváns, és nem azon van a hangsúly, hogy az alperesi érdekeltnek volt-e joga hozzáférni az idegen tulajdonú távhőszolgáltatáshoz szükséges vagyontárgyakhoz, hanem hogy ténylegesen hozzáfért-e. Kizárólag annak van jelentősége, hogy az érdekelt ténylegesen képes-e a Tszt.-ben, illetve az engedélyben foglaltak ellátására.

[19] A fellebbezésben hivatkozott 103.K.704.451/2021. számú eljárásban 2022. május 10. napján kelt és jogerős ítélet, amely megsemmisítette a felperes működési engedélyét visszavonó döntést: ez, miként azt a Fővárosi Ítéltábla az 1.Kf.700.125/2022/11. számú jogerős ítéletében kimondta, nem volt alkalmas arra, hogy a felperesi keresetösségi jogot „felélessze”. Téves a fellebbezés 11. pontjában levont azon következtetés, hogy felperes engedélyét elvonó döntés megsemmisítésével közvetlen érdek állna fenn a kijelölő döntés visszavonására, sőt abból szükségszerűen következik is; ezzel ellentétben a jogerős ítélet a vitatott alperesi határozat megvalósításának időpontjában fennálló tényeken utólagosan nem változtat. A keresetösségi jogot a támadott határozat és az azzal szemben állított jogszabálysértések tekintetében kell vizsgálni, egyes tények utólagos, a határozat meghozatalát követően bekövetkezett változása, a körülmények későbbi módosulása a keresetösségi jogot nem hozza létre. A távhőszolgáltatáshoz szükséges eszközök vonatkozásában ingyenes átadási kötelezettség a perbeli határozat révén nem merült fel, figyelemmel a Kúria Kfv.III.37.351/2017/8. és Kf.II.37.841/2019/10. számú döntéseire; a fellebbezésben kifogásolt vagyontárgyakon fennálló tulajdonjog, sem a dolog használata, illetőleg az azokon fennálló bármilyen jogcím, vagy annak hiánya felperes számára közvetlen érintettséget nem eredményez. Felperes fellebbezésébéli állításával szemben nem annak volt jelentősége, hogy az alperesi érdekelt a távhővagyon üzemeltetésére szerzett-e jogcímet, volt-e joga hozzáférni az idegen tulajdonú távhőszolgáltatáshoz szükséges vagyontárgyakhoz, hanem hogy ténylegesen ténylegesen képes-e a Tszt.-ben, illetve az engedélyben foglaltak ellátására. A vitatott alperesi határozat nem rendelte el felperes tulajdonában lévő eszközök ingyenes átadását, nem minősül az Alaptörvénnyel szemben állónak.

[20] Az Alkotmánybíróság a 3033/2018 (II. 13.) AB határozat [24] pontjában rögzítette az egyes gazdasági társaságok gazdálkodása és a tulajdonosi joggyakorlás közötti áttételes, mögöttes kapcsolatot. Az AB határozat [26] pontjában megjegyezte, hogy – tekintettel a társasági jog és a gazdasági élet működésének sajátosságaira – könnyen előfordulhat, hogy egy adott gazdasági társaság tulajdonostársai közötti bizalom megbomlására, az együttműködésre való szándék vagy képesség hiányára tekintettel (vagy akár pusztán a gazdasági környezet megváltozása okán) valamely meghatározott gazdasági tevékenység további folytatása, esetleg magának a gazdasági társaságnak a további működése ellehetetlenül. Ez akár abban az esetben is megtörténhet, ha egyes tulajdonostársak szándéka (gazdasági megfontolása) a tevékenység, a működés folytatására irányul. Az ellehetetlenülés még könnyebben előfordulhat, ha a társaság engedélyköteles tevékenységet folytat, hiszen ebben az esetben az engedély kiadásához (fenntartásához) szükséges feltételek megtartásának elmaradása – akár még a tulajdonosok ezzel ellentétes egybehangzó szándéka ellenére is – a tevékenység (kényszerű) beszüntetéséhez, sőt akár a társaság megszűnéséhez is vezethet. Azokban az esetekben, amikor a társaság fennmaradása, vagy az adott tevékenység folytatása külső objektív körülmények, vagy a tulajdonosok közötti együttműködési készség hiánya

okán a társasági jognak a tulajdonosi jogok gyakorlására vonatkozó szabályai alkalmazásával sem biztosítható, a tulajdonosok egymással, vagy a (esetleg megszűnő) céggel szemben immár mellérendelt pozícióban a magánjogi szabályok szerint jogosultak fellépni. Ez azonban jellemzően elszámolási jellegű jogviták lefolytatását jelentheti, ami egyfelől a jelen eljárásnak nem tárgya, másfelől az ilyen jogviták alapvetően nem eredményezik egy, a társaságot korábban megillető hatósági engedélyt visszavonó hatósági döntés megváltoztatását.

[21] A felperes a fellebbezésében részletes indokolás nélkül állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete miként sértette volna meg az Ákr. és a Tszt. egyes rendelkezéseit, köztük az alapvető rendelkezéseket és alapelveket, így a másodfokú bíróság a fentebb kifejtetteken túlmenően az indokolás nélkül előadott fellebbezési jogsérlemi állításokat nem tudta vizsgálni, hivatalból nem vizsgálhatta. Alappal hivatkozott az alperes arra, hogy az egyes jogszabályhelyek a peresített határozat vonatkozásában nem minősültek alkalmazott jognak, így az elsőfokú ítélet megalapozására (az alperesi jogalkalmazás téves megítélése) – indokolás mellett is – alkalmatlanok lennének.

[22] A felperesnek a tulajdonjog és részjogosítványok korlátozására, a tulajdonjog sérelmére érvelésével szemben a másodfokú bíróság emlékeztet az Alkotmánybíróságnak a tulajdonjog, az annak részét képező részjogosítványokra vonatkozó (közjogi) korlátozásokhoz kapcsolódó tételeire, valamint a szerződési szabadságra vonatkozó hivatkozások tekintetében a szerződések közjogiasodása folyamatára, valamint a szerződési szabadság közérdekű korlátozására vonatkozó alkotmánybírói döntésekben megjelent, legitimáló érvekre. Ezek szükségtelen ismételése nélkül a Fővárosi Ítéltábla csak összefoglalóan utal arra, hogy a felperes által a keresetösszeírás joga megalapozására közvetetten felhívott jogoknak, köztük a tulajdonjog védelmére vonatkozó érveire a választ a közjogi korlátokban kell keresni. Az érintett, hasznosító, hasznosítható tulajdoni tárgyak mikénti (kivel való szerződés keretében történő) hasznosításának korlátjai nem a profitszerző gazdasági tevékenység folytathatósága korlátozásában jelennek meg, így az elvonás szintjére utaló jogi érvelés alaptalan, a többi korlátozás pedig a tulajdoni tárgyakra vonatkozó közjogi megkötések, amelyeket az ilyen vagyontárgyat tulajdonlóknak el kell fogadniuk.

[23] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a pereszes felperest terhelő alperesi másodfokú perköltséget a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdés, 82. § (3) bekezdés, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4.§ (1) és 3.§ (3), (5)-(6) bekezdésre figyelemmel mérlegeléssel állapította meg.

[25] A Kp. 99.§ (3) bekezdése értelmében a 35.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése, 101.§ (1) bekezdése és 102.§ (1) bekezdése alapján a pereszes felperes köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62.§ (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39.§ (3) bekezdés c) pontja szerinti illetékalap után az Itv. 46.§ (1) bekezdése szerinti mértékkel számított fellebbezési illeték megfizetésére, az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésében foglaltakra is. A fizetendő illeték az Itv. 78.§ (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358.§ (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesznek eleget, az illeték

behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. március 1.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró